

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2014, declarat de avocatul Galina Balaban, în numele inculpatului

*Codrov Nicolai Nicolai, născut la
23 septembrie 1983, originar și locuitor al or.
Basarabeasca, str. Comsomolului 4, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale;*

*în instanța de fond:
în instanța de apel:
în instanța de recurs*

*Termenul de examinare a cauzei
21 mai – 31 octombrie 2013,
18 aprilie – 20 octombrie 2014,
15 ianuarie – 25 februarie 2015;*

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Basarabeasca din 31 octombrie 2013, Codrov Nicolai a fost condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

De la inculpat s-a încasat în beneficiului lui Harlampi Cîrboba prejudiciul material de 54.086,60 lei

2. Instanța de fond a constatat că, în perioada octombrie 2012 - 22 februarie 2013, Codrov N., fiind angajat în calitate de paznic la piața centrală „ȘARM”, din str. Lenin 2a, or. Basarabeasca, avînd acces liber și folosindu-se de lipsa proprietarului, înzestrîndu-se în prealabil cu mai multe chei, pe ascuns a pătruns în încăperea fostei case de cultură, amplasate pe teritoriul păzit, ce aparține cet. H. Cîrboba, de unde periodic a sustras un aparat electric de tăiat unghiular de model „OZCELIK-ALFA-M” - 6600 lei, 47 de perechi de pantofi bărbățești a cîte 700 lei

perechea - 32.900 lei, 47 perechi de cizme pentru dame a câte 240 lei perechea - 4080 lei, 15 maiouri a câte 210 lei unitatea - 3150 lei, 17 cutii de teracotă de model „KERAMIN” a câte 1.76 m² cu prețul de 105 lei m² în sumă de 3141.60 lei, 3 ferestre din termopan cu dimensiunile 150/0,85 m a câte 1800 lei unitatea în sumă de 5400 lei, 2.5 m³ de bîrne cu dimensiunile 5/5 cm, cu prețul de 2500 lei m³ în sumă de 6250 lei, o șurubelniță electrică de model „RITM” în sumă de 750 lei, în total a sustras bunuri materiale în sumă de 62.271,60 lei.

Instanța a reținut că inculpatul nu s-a prezentat în ședințele de judecată, s-a ascuns de la prezentarea în instanță, din care motive, prin încheierea din 04.09.2013, i-a fost schimbată măsura preventivă în arestare preventivă, fiind anunțat în căutare.

În temeiul art. 368 CPP, în ședință au fost citite declarațiile inculpatului, depuse în procesul urmăririi penale, conform cărora el a recunoscut vina integral, menționînd că a fost angajat de către partea vătămată în calitate de paznic. Din decembrie 2012 și pînă în februarie 2013 pătrundea cu ajutorul alegerii cheilor în încăperea ce-i aparținea părții vătămate, aflate pe teritoriul pieții, de unde a sustras un aparat electric de tăiat unghiular, teracotă de model „KERAMIN”, pantofi bărbătești, cizme pentru dame, maiouri, trei ferestre din termopan și cîteva bîrne din lemn. Auzind că-l caută poliția, a dat foc la toate lucrurile furate, geamurile le-a deteriorat și le-a aruncat, iar aparatul electric de tăiat și parțial teracota le-a întors la locul de muncă, lăsîndu-le paznicului I. Cozlov.

Vinovăția inculpatului este demonstrată și prin probe administrate pe caz.

Astfel, partea vătămată H. Cîrboba a declarat că inculpatul a fost angajat în calitate de paznic la piața centrală „ȘARM”, care îi aparține. La 22.02.2013, lucrătorii săi, avînd nevoie de aparatul electric de tăiat de model „OZCELIK-ALFA-M”, au depistat că acesta lipsește împreună cu alte bunuri, fiind anunțată poliția. Ulterior s-a stabilit că au fost furate toate bunurile indicate în rechizitoriu, fiindu-i cauzat un prejudiciu material în proporții mari, în sumă totală de 62.271,60 lei. Inculpatul i-a întors aparatul electric de tăiat și 99 bucăți de teracotă, în sumă totală de 8185 lei. Restul prejudiciului neachitat, în sumă de 54.086,60 lei, urmează a fi încasat de la inculpat.

Martorul I. Cozlov a relatat că, fiind angajat al părții vătămate la construcția sălii de nunți, avînd nevoie de aparatul electric de tăiat, a depistat că acesta lipsește și mai lipseau încă 20 cutii de teracotă, uși din aluminiu, bîrne din lemn. Ulterior, aflîndu-se la serviciu, a venit inculpatul cu un cărucior și de două ori a întors aproximativ 7 cutii de teracotă, recunoscînd că el a furat toate bunurile care lipseau.

Vinovăția inculpatului este la fel dovedită și prin procesul verbal de cercetare la fața locului și fototablița, ordonanța de ridicare și procesul verbal de ridicare a bunurilor sustrate și fototablița, ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la materialele cauzei, certificatele de cost a obiectelor furate, ordonanța procurorului de eliberare a corpurilor delictive și recipisa părții vătămate de primire a lor, procesul verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii și fototablița.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu folosirea încrederii acordate, nu a recuperat prejudiciul material cauzat prin infracțiune, că antecedentul penal este stins, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, nu este încadrat în câmpul muncii, are la întreținere 2 copii minori, că în cadrul urmăririi penale a recunoscut vina integral, dar s-a eschivat de a se prezenta în judecată, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă în condiții izolate de societate.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței și rejudecarea cauzei.

Apelantul a invocat că, când a fost intentat dosarul penal, s-a apropiat de partea vătămată pentru a rezolva problema în privința furtului, dar el a cerut să-i fie aduse 2000 euro și totul va fi în ordine. Dar el este un om sărman și nu are așa bani. Anume din acest motiv a plecat la câștig în străinătate, dar ca de obicei nu a câștigat nimic. Partea vătămată în cerere a exagerat lucrurile.

El a urmat sfatul avocatului și a recunoscut vina integral. O parte din lucrurile sustrase le-a restituit. Dar ce nu a luat, nu are de unde să le dea. Partea vătămată însăși este avocat și probabil vrea să-i ruineze tinerețea.

3.1 Avocatul Galina Balaban a declarat apel suplimentar, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) Cod penal la o pedeapsă neprivativă de libertate, iar acțiunea civilă să fie admisă în principiu.

Apelantul a invocat că sentința este bazată pe presupuneri. La materialele cauzei penale n-au fost anexate careva probe, care ar demonstra, că părții vătămate i-au fost cauzate daune în proporții mari. Pe parcursul examinării cauzei n-au fost prezentate dovezi privind existența bunurilor considerate ca furate la depozitul ce aparține părții vătămate, careva acte de proveniență a mărfii, nu s-a petrecut inventarierea bunurilor aflate la păstrare în depozitul indicat. Apare întrebarea cui aparține marfa dispărută, când anume și de către cine a fost ea furată. Nu se poate de admis că marfa aparține părții vătămate, care este și avocat de profesie, deoarece practicarea ilegală a activității de întreprinzător este incompatibilă cu activitatea de avocat. N-a fost stabilit timpul când s-a furat marfa. N-au fost prezentate probe că partea vătămată a lipsit în perioada de timp octombrie 2012 - 22 februarie 2013 și, respectiv, n-a putut depista timp de 5 luni dispariția obiectelor în cauză, a căror volum este considerabil de mare.

În cadrul urmăririi penale nu s-au făcut acțiuni privind cercetarea la fața locului în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii - cercetarea gunoștii, unde inculpatul declara că a aruncat geamurile deteriorate, percheziții în scopul căutării și găsirii obiectelor dobândite de pe urma infracțiunii sau careva experimente în scopul verificării și precizării datelor ce au importanță pentru cauza penală, spre exemplu cum au putut fi arse în sobă 47 perechi de pantofi, 17 perechi de cizme.

Probele acumulate la materialele cauzei constată întrunirea în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal.

Inculpatul a recunoscut vina, se căiește sincer de cele săvârșite, a restituit bunurile furate în sumă de 8185 lei, la locul de trai este caracterizat pozitiv, antecedentul penal este stins, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, este căsătorit, are la întreținere 2 copii minori, mama inculpatului este pensionară, iar tatăl este invalid de gradul II, fiind ținut la pat.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2014, ambele apeluri au fost admise, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Codrov Nicolai a fost condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând cu 28 februarie 2014.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că starea de fapt și de drept concordă cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond.

Instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, just ajungând la concluzia că inculpatul a sustras pe ascuns bunurile în valoare totală de 62.271,60 lei, această concluzie fiind reținută în baza declarațiilor incriminatoare făcute de inculpat în cadrul urmăririi penale, a părții vătămate, a martorului I. Cozlov, cât și a proceselor verbale ale acțiunilor procesuale.

Astfel, la urmărirea penală, în prezența apărătorului, a cărui servicii nu a deplîns, în limba pe care o posedă, inculpatul a declarat că recunoaște în totalitate vina, că a sustras bunurile indicate ca lipsă de către partea vătămată, semnând aceste declarații și făcând, la sfârșitul procesului verbal, mențiunea că declarațiile au fost înscrise de el personal, sunt corecte și că nu are completări la acestea. Tot în cadrul urmăririi penale, inculpatul, în timpul efectuării verificării declarațiilor la locul infracțiunii, a arătat de unde a sustras bunurile indicate de partea vătămată, acțiune în cadrul căreia a fost utilizat mijlocul tehnic - fotoaparatul.

În instanța de apel inculpatul a recunoscut vina parțial - cât privește sustragerea doar a bunurilor ce le-a restituit părții vătămate. Semnăturile făcute în procesele verbale de audiere la urmărirea penală îi aparțin, dar și în timp ce i se aducea la cunoștință învinuirea a declarat avocatului și procurorului că nu a sustras toate bunurile indicate în învinuire.

Recunoașterea sustragerii încălțăminteii a avut loc în urma relexelor tratamente, însă cine anume l-a lovit pentru a recunoaște acest fapt nu știe.

Versiunea înaintată de inculpat în fața instanței de apel nu poate fi reținută și nu poate fi admisă, fiind neprobată și purtînd un caracter declarativ, deoarece pe faptul maltratării de către colaboratorii de poliție cât și a calității proaste a serviciilor de avocat prestate de apărătorul A. Curtev, inculpatul pînă la examinarea apelurilor, nu a sesizat nici un organ abilitat, neprezentînd probe în acest sens. Mai mult, la informarea despre finisarea urmăririi penale și prezentarea

materialelor dosarului penal, învinuitul, fiind asistat de același apărător, a făcut înscrisul personal că cereri și demersuri nu are.

Afirmațiile de recunoaștere parțială a vinei ale inculpatului se infirmă și prin declarațiile consecutive ale martorului I. Cozlov, care pe întreg procesul penal, sub jurământ și avertizare de răspundere penală în baza art. 312-313 CP, și a cărui reaudiere nu a fost solicitată de către apărare, a declarat că a discutat cu inculpat despre furt și acesta a recunoscut comiterea.

Motive de a nu crede declarațiilor martorului nominalizat și părții vătămate, nu se regăsesc, de vreme ce nu s-a făcut referire la existența unor temeuri ce ar face concluzia că se urmărește îmbogățirea fără just temei prin mărirea cuantumului bunurilor sustrate și tragerea la răspundere penală a unei persoane nevinovate pentru o faptă necomisă de ea.

Este adevărat că la urmărirea penală nu au fost efectuate acțiuni privind cercetarea la fața locului în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, a mijloacelor materiale de probă, percheziție și găsirii obiectelor, experiment în vederea precizării cum au fost arse în sobă 47 perechi de pantofi și 17 perechi de cizme. Însă, neefectuarea acestora în nici un mod nu a prejudiciat procesul de stabilire a adevărului, or inculpatul la acel moment recunoștea în totalitate învinuirea adusă și schimbarea ulterioară a declarațiilor acestuia nu poate fi interpretată decât ca exercitarea libertății de a nu se autoincrimina.

Afirmațiile apelanților referitor la netemeinicia învinuirii aduse și a sentinței de condamnare a inculpatului în baza art. 186 alin. (4) Cod penal nu și-a găsit confirmare.

Totodată, instanța de apel a considerat ca inechitabilă pedeapsa aplicată inculpatului, individualizarea acesteia necorespunzând criteriilor generale, cât și scopurilor urmărite, or termenul pedepsei cu închisoare stabilit inculpatului este prea mare, reieșind din recunoașterea parțială a vinei, acordarea de ajutor la descoperirea infracțiunii, prezența a doi copii minori la întreținere și recuperarea parțială a prejudiciului material cauzat prin infracțiune.

Nu s-a reținut aflarea la întreținere inculpatului a mamei pensionare și a tatălui invalid de gradul II, or potrivit certificatelor eliberate de Primăria Basarabeasca, părinții inculpatului, chiar dacă locuiesc pe aceeași adresă cu ultimul, nu se află la întreținerea acestuia, fiind două familii distincte.

Scopurile propuse de legea și pedeapsa penală - restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea condamnatului precum și prevenția, vor fi atinse în speță prin aplicarea a 5 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, or inculpatul a comis infracțiunea folosindu-se de încrederea acordată lui, având antecedente penale stinse, care chiar dacă nu produc efecte juridice, caracterizează personalitatea lui din punct de vedere negativ, el nepunându-se pe calea corijării și continuând activitatea infracțională, atitudinea nesinceră, oscilantă și neconștientizarea pe deplin a celor săvârșite.

Prin urmare urmează aplicarea în privința inculpatului a pedepsei cu închisoare în quantum situat la limita minimă a sancțiunii.

Acțiunea civilă și soarta corpurilor delictive corect au fost soluționate de către instanța de fond, neexistând temeiuri de casare a sentinței în această parte.

5. Avocatul Galina Balaban a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că probele acumulate la materialele cauzei constată întrunirea în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 186 alin (2) Cod penal.

Din motivul neprezentării părții vătămate, legal citată, ședințele de judecată au fost amânate de cinci ori.

Astfel, au rămas fără răspuns întrebările care urmau a fi adresate părții vătămate, cum ar fi: prin ce se demonstrează existența bunurilor - facturile fiscale în baza cărora a fost primită marfa, considerate ca furate din depozit, există acte de proveniență a mărfii furată, există actul privind inventarierea bunurilor aflate la păstrare în depozit, a fost întocmit un act privind constatarea pierderilor de la depozit, cui aparținea marfa din depozit, cum îmbina H. Cîrboba activitatea de avocat cu practicarea ilegală a activității de întreprinzător, fiind incompatibile, care sunt dovezile că partea vătămată a lipsit perioada de timp octombrie 2012 - 22 februarie 2013 și respectiv n-a putut depista timp de 5 luni dispariția obiectelor în cauză, a căror volum este considerabil de mare.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestor motive invocate de apărare în apel.

În cadrul urmăririi penale nu s-au făcut careva acțiuni privind cercetarea la fața locului în scopul descoperirii și ridicării urmelor infracțiunii, a mijloacelor materiale de probă pentru a stabili urmele infracțiunii.

H. Cîrboba în cadrul audierii în instanța de judecată a depus mărturii contradictorii, superficiale, la nivel de declarații, fără a prezenta careva dovezi confirmative.

Declarațiile martorului I. Cozlov sunt o probă indirectă, deoarece el personal a aflat despre furt de la H. Cîrboba, n-a văzut personal cine a săvârșit furtul. I. Cozlov a fost doar martor în momentul, când inculpatul a restituit aparatul electric de tăiat unghiular de model „OZCELIK-ALFA-M” și teracota, care într-adevăr au fost furate de către inculpat și apărarea nu avea pentru ce să ceară interogarea sa repetată în instanța de apel, după cum e specificat în decizie.

Instanța de apel nu și-a motivat concluzia în partea respingerii apelului, n-a cerut de la acuzatorul de stat să fie prezentate probele pretinse de apărare, astfel admitând o eroare gravă de fapt, ce se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) pct. (6) CPP, ce a afectat soluția instanței privind determinarea mărimii prejudiciului cauzat prin infracțiune.

Admițând eroarea gravă de fapt în cauză, instanța de apel a dat o încadrare juridică greșită faptei săvârșite de inculpatul, ce se regăsește în prevederile art. 427 alin. (1) pct. (12) CPP.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (6), (12) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor

invocate în apel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept și pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri pentru declararea recursului ordinar - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete, invocate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel în raport cu circumstanțele relevate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 4 din prezenta decizie, și care ar fi esența circumstanțelor că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens (pct. 5 din decizie).

Rezultă, că recursul de pe rol nu îndeplinește cerințele legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul cînd faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul ordinar (pct. 5

din decizie), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concrete și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului de la faza urmăririi penale, părții vătămate H. Cîrboba, martorului I. Cozlov, procesul verbal de cercetare la fața locului și fototablița, ordonanța de ridicare și procesul verbal de ridicare a bunurilor sustrase și fototablița, ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la materialele cauzei, certificatele de cost a obiectelor furate, ordonanța procurorului de eliberare a corpurilor delictive și recipisa părții vătămate de primire a lor, procesul verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii și fototablița, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării (*f.d. 147-150 vol. I, f.d. 241-246 vol. I, pct. 3 - 5 din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, se atestă că potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel, însăși avocatul și inculpatul au considerat posibilă examinării cauzei în lipsa părții vătămate, nu au înaintat cereri și demersuri și nici nu au invocat probe în susținerea poziției formulate (*f.d. 237-238 vol. I*).

Asupra procesului-verbal al ședinței instanței de apel nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în acest act procedural sunt prezumate a fi veridice.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că faptei

inculpatului i s-a dat o încadrare juridică corectă și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Galina Balaban, în numele inculpatului Codrov Nicolai Nicolai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2014, pe motiv că este vădit neîntemeiat. Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 martie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco